

Ränsistynyt talo, vanhan villiintyneen puutarhan keskellä. Siellä minä asun, talon puulaatikon vieressä olevan halkopinon takana. Jaa, ai kuka minä olen? No. Antakaas lapsoset, kun kerron tarinan Neito Hiirulaisesta, kauniista naisesta, jonka turkki kiilsii hopeana ja jonka hännän päässä kimmeltelee pienen pieni timantti. Neito Hiirulainen saapui kerran tänne maalle kylään. Kaikki kunnioittivat häntä, jopa minä, nuori tallirenki. Sain tehtäväkseni vartioda Hiirulaisen torakkaratsuja, sillä neidin piti ainoastaan poiketa emännän puheilla. Minä viisaana pikkupoikana en kysellyt turhia, vaan suin ratsut ja asetuin vartioimaan. Pienen hetken päästä Hiirulainen tuli vaaleanpunainen harsohuntu silmillään ovesta ulos. Neito vilkaisi minua ja voi pojat, se oli rakkautta ensisilmäyksestä. Nostin hattuani ja suin hieman viiksikarvojani vaivaantuneena. Hiirulainen hymyili minulle ja ojensi valkoisen hanskan peittämän kätensä. Tartuin häntä kädestä ja hymyilin. Neito kysyi nimeäni ja vastasin hänelle: "Sanokaa vain Noaksi." Me nousimme tammenterhovaunuihimme ja matkasimme kohti etelää. Niin... Se oli tarina siitä, kuinka tapasin vaimoni, sillä totta totisesti kautta harmaiden viiksikarvojeni me menimme naimisiin! Mutta nyt, tiedät kuka olen. Kai tiedätkin?